

Evangeliets utbredelse i Kina.

Kjære venner!

Og vi vil kjenne, jage etter å kjenne Herren, som morgenrøden er hans oppgang viss; og han skal komme for oss som regnet, som et sildig regn der væter jorden. Hos. 6, 3.

Mange takk for «Misjons-Rosten»! Det er alltid så opmuntrende å se hvordan vennene har det på de forskjellige steder fjernt og nær i Herrens store vingård.

Hvor velsignet, selv om natten blir mer og mer mørk på jorden, så er det «morgenrøde» for Guds folk og for Guds rikes sak.

Er velsignet å se også her i Kina, at Herrens arm ikke er for kort til å frelse.

Ja den «sten» som Daniel så, blev til et stort «berg» som oppfylte hele jorden. Hvor velsignet å få leve i denne tid og se hvordan Guds ord går i oppfyllelse.

Og nåde er det også fra Gud å få være med og bringe budskapet om ham som var lydig inntil døden — ja korsets død, for å kjøpe «slekten» tilbake til Gud.

Ja, venner, la oss se hen til Jesus, han som for den glede som ventet ham led tålmodig korset, og sitter på høire side av Guds trone. Ja giv akt på ham! Det var nødvendig for de første kristne, og da sikkert ikke mindre for oss til hvem de siste tider er komme. Vil herved sende min hjerteligste takk til venner som har stått med i arbeidet med forbønn og midler.

Herren velsigne eder!
Hvad I gjør, det gjør av hjertet, som for Herren. Kol. 3, 23.

Hjerteligste hilsen
Eders i Kristus
Helga Lundebø.

Peking 23—11—1933.

Det er nu lenge siden vi sendte en hilsen gjennom «Misjons-Rosten». Sist vi skrev så var det om vår reise til Shang-tong. Gud var underbart med på den tur, vi deltok i mange møter gjennom denne sommer, og vi fikk se store og underbare ting. Dette er vel en av de største vekkelser som har vært, og skarer overgir sig til Gud i hundre og tusensvis, de gråter over sine synder. Synes det var så rørende og se hele forsamlingen tok slik tid og del med en som bekjente sine synder, slik som de bad, hjalp dem igjennem med bønn og deltagelse. Ja bønn og sang er det som særpreger denne vekkelser, de synger store dele av bibelen, så som 121 salme, 23. salme, Ap. 7, 12 o.s.v. A slik som Guds And er nær. Det sier sig selv at det er stort behov av hyrder og lærere og ledere i en slik vekkelser. Vær med og bed at Gud må opreise disse iblant dem, husk de er revet like ut av heden-

Brev fra str. Helga Lundebø, Signe Pedersen og Inga Johnsen og P. Gulbrandsen.

skapets mørke og mange kan ikke se. Vi er blitt vant om å komme ut med, men vi har jo vært eget arbeid, lar se om læren vi er sommeren. Vi har det bringt og vi i Nord-Kina, vi hører underbare etterretninger rundt om i alle leilene, så halleluja, der er suse av regn. Skarer nestes inn. For noen dage siden fikk vi bud om å komme til en stor by og en halv norsk mi herfra, til byen har apnet for evangeliet, de vil vi skuide hjelpe dem til en evangelist og lese et lokale. Vi reiser ut til en gang hvor uke forening, så lar vi se hva de Herren vi gjøre. Et lokale kan vi jo la for en ten krouer manden, men benovene for så mange. Men Herren har lovet lytte an var trang i nærhet, vi setter vår lid til ham. Vi har natt dag tre gange dette ar og det kjennes nu så dyrebart at det er blitt en forsamling. Vi har brodsbrytelse en gang i måneden, bibeltune og bønnemøte hver lørdag kveld, møte for troende søndag etterm., kvinnemøte onsdag etterm., og så offentlige møter, gatemøter osv. To ganger i uken hjelper vi til på en bibelskole for inntredte arbeidere, vi har det underbart der, så er det fengselsarbeidet, det er jo mest Signe som har det, men Gud velsigner der underbart. Har vært ute en tur i høst også, besøkte fire misjonsstasjoner, var så underlig å høre en av kineserne tale i tunger og tydet «Jesus kommer snart». Signe talte om Jesu snare gjenkomst på et møte, Guds And falt, så ki-

neserne vilde bare be og da bad de så lenge så neste møte blev avlyst for at de kunde få fortsatt å be. Jeg beundrer kinesernes utholdenhet i bønn. Vi skulde vært flere steder ihøst som vi hadde lovet, men kjente ikke Herrens ledelse til det. Og så har jeg det siste år kjent mig skropelig til legemet, det er nyrene som er dårlige. Kjære venner som leser dette, bed inderlig til Herren for mig. Når jeg ser på Jesus da går det igjennem, men jeg vil så gjerne bli frisk. Arbeidet har utvidet det siste og det kjennes så tungt når en ikke er frisk. Dog halleluja Jesus lever! Vil ønske eder alle et velsignet nytt år.

Eders i Jesus bevarede søstre
Signe Pedersen,
Inga Johnsen.

Kjære brødre og søstre i Kristus,

Guds dyre fred til hver enkelt! Det er med usigelig glede og takk til Gud at vi nu ser tilbake på dette år som om ikke fullt to måneder vil være avsluttet. Det har vært et år rikt på forskjellige opplevelser, men det som for oss er det største — og jeg vet også for eder, — er dette, at året har vært av de herligste år vi har hatt i arbeidet, Ære skje Gud!

Rundt om på de forskjellige utstasjoner har det vært fremgang halleluja! De har fått be med sjele, flokkene er blitt forøket, idet nye er lagt til ved dåp nesten på alle steder. Så har vi hatt den gle-

de å åpne to nye utstasjoner i år. Først en i en landsby som heter Hsi-ra-lin. Noen venner derfra blev treist her ved påsketider, senere hadde vi teltet der og flere blev vunne. En av de nyireste gav så rum på sin gard for et lokale og beboelsesrum for evangelisten. Halleluja. Sted nummer to åpner vi just i disse dager i landsbyen Chin-tang-kang. Vi har hatt teltet der i høst og flere bolet sig. Mann til en av de som bolet sig, har her foreløbig latt oss husrum til lokale og for evangelisten å bo i. Vi skal da reise dit en av de første dage å ha innvielse.

Vi kjenner Herren kaller oss til å skride fremover, og i tro og tillitt til at han skal utfylle alle behov, vil vi følge ham. Og venner, ta oss med i bønn. Arbeidet er stort og krever store utgifter, men vi ønsker å drive det i tro til Gud, hvad det økonomiske betrefter.

Vi har just avsluttet vårt høststevne og det var storlig velsignet av Gud. Vi har aldri hatt slik deltagelse ifra andre steder som i år. Mange kom frem til forbønn under stevnet, og flere blev døpt i den Hellig And, og 13 blev døpt i vann. Halleluja! Motta da hver enkelt av eder vår beste takk for alt I har gjort for oss i år. De beste ønsker om en god jul og et velsignet nytt år. Hjerteligste hilsen eders alltid i Kristus forbundne

Christine og Parley
Gulbrandsen.
Taiyuanhsien 16. nov. 33.

Skal menigheten gjennomgå den store trengsel?

Av J. A. Johannesson.

(Resten).
Apostlenes gjerninger forteller oss trengselene der gikk over de første kristne. I det 14. kap. leser vi: «At de stenet Paulus og slepte ham utenfor byen, da de trodde at han var død, — men han stod op og gikk inn i byen, — de (Paulus og Silas) vendte tilbake til Lystra og Ikonium og Antiochia, idet de styrket disiplenes sjeler og formante dem til å holde fast ved troen og sa: «Vi må gå inn i Guds rike gjennom mange trengsler.» I det 20. kap. sier Paulus: «Bundet av Anden drar jeg til Jerusalem, og vet ikke hvad som skal møte mig der, men bare at den Hellig And i by etter by vidner for mig og sier at bånd og trengsler venter

mig.» Paulus forstod at forfølgelser, bånd, lidelser og trengsler hører med til menighetens kår her på jorden, og at Jesu disipler lidelse er identiske med Kristi trengsler. I Kol. 1, 24 sier han: «Nu gleder jeg mig over mine lidelser for eder og utfyller i mitt kjød det som ennå fattes i Kristi trengsler for hans legeme som er menigheten.» Så inderlig er Jesus forenet med sine disipler i menigheten, at når det enkelte lem lider så føler ikke bare legemet smerten, men hodet, Kristus, lider med i den enkeltes trengsler.

Ja, det er sant, sier man, at menigheten har trengsler her på jorden, men den store trengsel skal menigheten da ikke komme inn i. La oss da se hvad der står i

bibelen om den store trengsel. Ap. 7 fortelles det at Jonannes ser en stor skare som ingen kunde telle, og det blir sagt til ham: «Dette er desom kommer ut av den store trengsel.» Her har vi det eneste sted i hele bibelen hvor det bestemte uttrykk «den store trengsel» forekommer. Nu står det virkelig, de kommer ut av den store trengsel. Men man forsøker så å bortforklare denne kjennsgjerning, bl. a. ved å si: De martyrer som omtales i Ap. kap. 6 og 7 hører ikke til nådetidens menighet. Kanskje er det en mulighet for dette? Men når man vil bevise denne påstand, kan det kun skje ved å gjøre voll på skriften. Man anfører som bevis at

martyrsjelene under alteret ber om hevn over sine mordere. Men leser vi hvad det står om dem, så fremgår det klart av sammenhengen at de ber ikke. De spør: Herre, du hellige og sandrue, hvor lenge skal det vare for du holder dom og hevner vårt blod på dem som bor på jorden.» Hadde dette vært e bønn om hevn er det tvilsomt at de hadde fått noe som helst svar, ihvert tilfelle hadde de ikke fått det svar som de nu fikk. De var myrdet for Guds ords skyld. De kjente Guds ord, også ordet i 5. Mos. 32, 35: «Mig hører hevnen tils.» De vet at Gud er sandrue; de har overlatt hevnen til Gud, de vet at dommen vil komme, for Gud er trofast og sandrue, og nu spør de: hvor lenge skal det vare? De blir iført hvite klær. Hevgjerrige sjeler får ingen hvite klær. — Om skaren som kommer ut av den store trengsel står det: De var klædt i lange, hvite kjortler, — og de har tvevett sine kjortler og gjort dem hvite i Lammets blod. Det hører med til nådetidens husholdning, at menigheten blir rensert i Lammets blod og iført Kristi hvite rettferdskjortel. Dette argument at martyrene i Ap. 7 skal bevise at menigheten blir rykket bort for den store trengsel, er uholdbart. Når vi leser ordet som det står der beviser det ganske klart det motsatte.

Vi vil anfore enu et sted som omtaler Jesu disiplers stilling her i denne verden. I Joh. 17, som kalles Jesu yppersteprestelige bønn, leser vi: «Jeg har gitt dem ditt ord, og verden har hatet dem fordi de ikke er av denne verden. Jeg ber ikke at du skal ta dem ut av verden, men at du skal bevare dem fra det onde.»

Hvor usigelig stort at Jesus treder frem for sin himmelske far og ber for sine disipler så lenge de er i denne verden. Dette er sikkert den vesentlige grunn til at de kan gå igjennem alle trengsler og i all lidelse bevare gleden i Gud og ha frimodighet i doden. Da de første disipler var blitt hudstrokket, gikk de bort fra rådet, glade over at de var akttet verdige til å vanæres for det navns skyld. Paulus og Silas fikk mange slag, de blev kastet i det innerste fangerum og deres fotter blev satt fast i stokken. Men ved midnattstid holdt de bønn og sang lovsanger til Gud.

Når vi leser menighetens historie etter apostlenes tid, ser vi det samme. Først kom der store trengsler over menigheten fra hedningene, særlig i keiser Neros dager. Senere forandredes scenen idet paven inntok Neros plass og katolikerne trådte frem isteden-

Forts. 4. side.

Et besøk i Det hellige land

Av misjonær B. Finstrøm.

(Resten).

Fra Oljebergets topp har man en storartet utsikt over den vakre byen med dens høie mur, flate og kuperte hustak samt de høie kirketårne. Derfra kan man se hustakene i Betlehem i sydvest og Mispa tårn i nord. I øst ser man det døde hav, Jordansdalen og Judeas vildmark og i vest Middelhavet. «Trint omkring Jerusalem er der berge og Herren er trint omkring sitt folk fra nu av og til evig tid.» Sakarias' profeti om at Jerusalem skal ligge som en ubefestet by, d. v. s. si som en by uten murer, er gått i oppfyllelse. Størstedelen av byen ligger utenfor muren. Den delen som er innenfor muren er som for, men den nyere delen er en moderne by, som er blitt oppført de siste årene. Husene er bygget av enslags sten som der finnes en uendelighet av særskilt i Judea. I det gamle Jerusalem sydøstlige hjørne ligger tempelplassen. Alle ting tyder på at det var i denne del av byen som Salomo bygget sitt tempel. Her ligger den store slagne Omaroskeon, som er bygget på Maria berg. På dette berg var det som Salomo plasserte brennofferaltret. Et stykke vest for altret stod templet med dets mange bygninger som omkring tempelgården. På denne plass har også Herodes og Serubabels templer vært henlagt. Den skjønne porten er i østre muren og denne vender mot Oljeberg. Denne port muret muhamedanerne til da de inntok byen. De tror at en prins skal komme fra østen og tage inn gjennom denne port. Det var derfor den stengtes. De tok dog ikke i beregning at der finnes andre porter i muren som denne prins kunde komme inn gjennom. I vår bibel leser vi at fredsyrsten skal komme. Herom heter det: «Og hans føtter skal på den dag stå på Oljeberg, som er like ovenfor Jerusalem mot øst, Sak. 14, 4. Sions konge som engang under fornæring red inn gjennom den skjønne porten han skal snart komme igjen i herlighet og regjere til han har lagt alle sine fiender under sine føtter.»

Den såkalte hellige graven ligger innefor byens murer. Katolikene påstår at det var der Kristus blev korsfestet og begravet, men vår bibel sier at han døde utenfor porten, utenfor leiren, på uGolgata, hvilket på hebraisk menes Hodeskålstedet. Denne plass ligger straks utenfor Damaskusporten. Ifølge Mose lov fikk ingen ugeringsmann avlives innenfor muren, og der finnes intet bevis for at den daværende muren har ligget på noe annet sted enn den gjør idag. Herifra går veien som leder til Damaskus og den som går til Jeriko, således kunde både folket i byen såvelsom de som ferdes på veiene, se sin konge som hengte på treet.

Dammen Betesda, av hvilken en tiendel er utgravet ligger ca. 25—30 fot under det nuværende Jerusalem. På vei til Jeriko besøkte vi Getsemane, Betania og Betfage. I Betania er Lasarus' grav og ruinen av Marias og Marthas hus. Dernest kommer man til Apostlenes brønn. Der går man delvis frem på den vei som uten tvil er den samme som for 2000

nu har reist forbi Samaria er vi snart i Jesreel-dalen. Til høire ser man Suncen der Elias engang tok inn til en Sunemittisk kvinnes hus. Utmed bergene i nord sees Nain og et stykke derfra Endor, der hvor Saul besøkte en trollkvinne for å få vite sin fremtid.

Nasaret ligger 1600 fot over havet. Denne by er bygget på bergskråningen, hvilket er i overensstemmelse med Luk. 4, 29 der vi leser om Kristus, at engang da han besøkte sitt hjemsted, de vilde styrte ham utfor muren. At ingen profet er vel mottatt på sitt hjemsted, har sikkert mangen Herrens tjener fått erfare.

Neste plass er Kana i Galilea, der Jesus forvandlet vann til vin. Dette sted utpekes når man går utfor nord. Den Galileiske sjø med berg og meir som bakgrunn utgjør et herlig syn. Etter å ha passert Tiberias fortsettes reisen til Betsaida og Kapernaum som ligger utmea Genesarets sørendre. For å komme dit må man svinge av hovedveien og inn på en smal landsvei. Sikkert har vår frelsesvandet der mange ganger. I Kapernaum finnes ruiner av en jødisk synagoge der man pastar at Jesus brukte å predike. Da jeg hadde tatt inn på et hotell i Tiberias, tok jeg frem min bibel og leste de steder som omhandlet min frelsers besøk i Tiberias, Betsaida, Kapernaum m. fl. plasser. Hermed erfarer jeg Herrens nærhet på en aldeles særskilt måte. Bolgenes plasken utenfor det åpne vinduet var en påminnelse for mig om den natten da Herren selv vandret på vannet. Det var like som også de vidnet om at de hadde måttet lyde hans røst. Dette var isannhet en herlig opplevelse. Jeg bad Herren å vekke mig tidlig neste morgen hvilket han også gjorde. Jeg våknet ved 4-tiden og hadde en salig stund med min frelser. Det var som jeg fornam noe av den salighet Herren Jesus forud opplevet alene med Faderen i disse trakter. Ved 5-tiden steg mine reisekamerater og jeg i en robåt og begav oss til det sted der Genesaretsjøens vann rinner inn i Jordansfloden. På vei en dit fikk vi se en herlig solopgang over Galilea berghøder. Solstrålene falt på bladene av min åpne bibel, idet jeg leste om min frelsers erfaringer på denne sjø. Mens båten sakte gled frem over den stille vannflate, bare årenes stille plasken forstyrret stemningen. O Galilea, du herlige Galilea!

Ved Jordans utløp stanset vi noen timer og plukket skjell og badet i Genesaretsjøens klare vann. På hjemveien heiste fiskerne som førte båten seilene og det varte derfor ikke lenge før vi atter var tilbake i Tiberias.

Vi tok siden med bil til Haifa, som ligger ved foten av Karmelberget. Fra dets topp har man en herlig utsikt over Middelhavet, havnen og byen som ligger nedenfor. Dette berg strekker sig helt ut til havet og på den måten dannes en halvø. Herigjennom beskyttes byen fra havets stormer. På et av dette bergs høieste topp var det Elias nedkalte ild fra himlen som fortørte både offeret og alteret og slikket opp vannet

deromkring. Dette er et tydelig bevis på at Gud hører og besvarer troens bønn og at et sådant bønnesvar gir markets makter stort nederlag. Vi vet jo at Babels prest-ter ved dette berg så sin undergang.

I Haifa skiltes jeg fra mine reisekamerater. De skulde til Syria og jeg tilbake til Jerusalem. Skjærtorsdagskvelden var vi sammen med noen troende til brodsbrytelse i et bedehus, der et evangelist fra Edinburgh, Donald Gee, en tid hadde hatt vekkelisesmøter. Frelseren var oss nær, likesom forud hos disiplene og vedekveget oss til vårt indre menneske. Etter møtets slutt toget vi sammen ut til Getsemane, som ligger ved Oljebergets fot, der hadde vi et salig friluftsmøte. Det var en lys vakker natt og det klare måneskinnet falt på den majestetiske bymuren nedenfor. Best av alt var dog at Frelseren selv var midt iblandt oss. Vi fikk alle en sterk påminnelse om den kamp som Mesteren her utstod for oss i den mørke natten da han blev forrådt. På påskemorgen møttes vi etter til møte, denne gang ved Jesu grav, nedunder Golgatahøiden. I morgendringen gikk vi likesom Maria og Maria Magdale-na forud til graven, ikke for å finne en død, men en oppstandne frelser. Likesom Maria, hadde vi her et herlig møte med den oppstandne og den Hellig And levede-gjorde Jesu død og oppstandelse for oss på en særskilt måte.

Den 31. mars reiste vi med bil til Jaffa, der vi steg ombord på en fransk båt som førte oss til Marseille i Frankrig. Derfra fortsattes reisen pr. tog til det herlige norden.

Vårt besøk i det hellige land var både lærerik og velsignet og kommer sikkert alltid til å stå for oss som en kjær og herlig opplevelse.

SPREDTE FELTER

Misjonsbelp.

Kvitanser vedk. misjonær Berger N. Jonnsen, Argentina, for 4. kv. 1933: 2. oktbr. Ira en søster i Knuts gt. Drammen ved Litlie Kristortersens kr. 100. 4. oktbr. O. Knutsen, Mosby 10, 16. oktbr. fra L. & S. Wergeland Minne st., Bergen 30, En søster på Kongsberg 100, Holmsbo kv.f. ved Signe Iversen, Holmsbo 115, fra K. Larsen, Arupsgt. 1, Drammen 10, 15. novbr. fra Marie Lange-Ree, Romedal pr. Stange st. 10, 17. novbr. fra G. K. Danvik, Drammen 15, 27. novbr. fra L. & S. Wergeland Minde st. Bergen 25, fra Hans Berge, Lunde 25, 1. des. fra Ingeb. Høyer, Narrestø 5, 9. des. fra K. J. Bergen 10, 24. des. fra Knut Høyer, Narrestø 11,50. Tilsammen kr. 466.50.

Den enkelte giver bringes vår hjerteligste takk, tillike takk for det år som gikk, samt de beste ønsker for det nye år.

H. H. Sønstebø, kasserer, Oterholt, Telemark.

Husk

å arbeide for «Misjons-Røsten»s utbredelse. Forsøk å tegne abonnenter eller ta noen til løssalg.

Hvad det kostet.

«Jeg skulde gi hele verden om jeg eide den erfaring De har av Guds samfund,» sa en rik mann til en gudhengiven kvinne.

«Det er også hvad den har kostet mig,» sa kvinnen, «jeg har overgitt verden for den.»

«Intet nytt under solen.»

En ankerkonstruksjon, patentert av en engelsk admiral for 50 år siden, viser sig å være av samme slags som ankrene på keiser Caligulas' skib, funnet i Nemisjøen, altså henved 2000 år gammel.

— Det skal mere mot til å lide enn til å handle, mere mot til å glemme enn til å huske. Det er kanskje det mest vidunderlige ved Gud at han kan glemme våre synders. Es. 43, 25.

— Det kostet mere å gjenløse oss enn å skape oss. I skapelsen var det bare at ordet blev talt, og det skjedde. I gjenløsningen måtte der skje utgydelse av blod for oss.

— Vi gjør aldri noen gode gjerninger, for enn vi gjør dem — ikke for å bli frelst — men for å bli frelst.

— Den som ofrer tid for bønn, han vil få det han har mistet igjen gjennom et liv, rikt på velsignelser.

— Det er ingen skjønnere seir enn den som vinnes ved å tilgi. For her føler endog den overvunne sig glad.

— Den som bare halvt tilhører Gud, tilhører djævelen helt.

— Det kostet mere å gjenløse oss enn å skape oss. I skapelsen var det bare at ordet blev talt, og det skjedde. I gjenløsningen måtte der skje utgydelse av blod for oss.

— Det skal mere mot til å lide enn til å handle, mere mot til å glemme enn til å huske. Det er kanskje det mest vidunderlige ved Gud at han kan glemme våre synders. Es. 43, 25.

— Det er ingen skjønnere seir enn den som vinnes ved å tilgi. For her føler endog den overvunne sig glad.

— Den som bare halvt tilhører Gud, tilhører djævelen helt.

— Det kostet mere å gjenløse oss enn å skape oss. I skapelsen var det bare at ordet blev talt, og det skjedde. I gjenløsningen måtte der skje utgydelse av blod for oss.

— Det skal mere mot til å lide enn til å handle, mere mot til å glemme enn til å huske. Det er kanskje det mest vidunderlige ved Gud at han kan glemme våre synders. Es. 43, 25.

— Det er ingen skjønnere seir enn den som vinnes ved å tilgi. For her føler endog den overvunne sig glad.

— Den som bare halvt tilhører Gud, tilhører djævelen helt.

— Det kostet mere å gjenløse oss enn å skape oss. I skapelsen var det bare at ordet blev talt, og det skjedde. I gjenløsningen måtte der skje utgydelse av blod for oss.

— Det skal mere mot til å lide enn til å handle, mere mot til å glemme enn til å huske. Det er kanskje det mest vidunderlige ved Gud at han kan glemme våre synders. Es. 43, 25.

— Det er ingen skjønnere seir enn den som vinnes ved å tilgi. For her føler endog den overvunne sig glad.

— Den som bare halvt tilhører Gud, tilhører djævelen helt.

— Det kostet mere å gjenløse oss enn å skape oss. I skapelsen var det bare at ordet blev talt, og det skjedde. I gjenløsningen måtte der skje utgydelse av blod for oss.

— Det skal mere mot til å lide enn til å handle, mere mot til å glemme enn til å huske. Det er kanskje det mest vidunderlige ved Gud at han kan glemme våre synders. Es. 43, 25.

— Det er ingen skjønnere seir enn den som vinnes ved å tilgi. For her føler endog den overvunne sig glad.

— Den som bare halvt tilhører Gud, tilhører djævelen helt.

— Det kostet mere å gjenløse oss enn å skape oss. I skapelsen var det bare at ordet blev talt, og det skjedde. I gjenløsningen måtte der skje utgydelse av blod for oss.

— Det skal mere mot til å lide enn til å handle, mere mot til å glemme enn til å huske. Det er kanskje det mest vidunderlige ved Gud at han kan glemme våre synders. Es. 43, 25.

— Det er ingen skjønnere seir enn den som vinnes ved å tilgi. For her føler endog den overvunne sig glad.

Skal menigheten gjennomgå den store trengsel.

(Pofts. fra 1. side)

for hedningene. I det 17. århundrede sendte paven preserer, og keiser Maximilian solotater ut til bønnen og ærbøien. De gikk uti guld til gara og gjennomsokte auser kross for å finne buel og samebos, som de tok og drekte. Over 30,000 kristne som ikke vilde gå tilbake til den katolske kirke blev kastet i trengsel, hvor de blev mishandlet med iryktelige torturredskaper, og tusener blev torturert. Sådanne trengsler har Huggenottene også gjennomgått i Frankrike, og ikke så Valdenserne. De blev myrdet for Guds ord skyld og for det vidnesbyrds skyld som de hadde. — Det sies for bestemt, at den katolske kirke har 50 millioner martyrer på sin samvittighet. Nu i vår tid kommer trengselen over menigheten fra det store fallfalls side. Trengselen som nu er begynt i Russland vil uten tvil brede sig og tilta i vollsombhet inntil tallet på martyrene blir fullt.

Men, lovet være Gud! Vi har tusener vidnesbyrd fra disse lidende martyrer som sier oss, at Jesus var med sin menighet og førte den igjennem alle trengsler. Gud er trofast og hans lofter hold. Ennu idag lyser Guds åsyn i de mørkeste fengsler og de som lider for Jesu navns skyld oplever at hans engler er hos dem. I all deres trengsel var der ingen trengsel.

Men skal da Guds menighet være her på jorden når teppet går op for den siste fryktelige tragedie, som skildres for oss i Apenbarings bok? Nei! langt derfra. I 1. Tes. 1 skriver Paulus: «Vi vente på hans sønn fra himlene, som han opvakte fra de døde, Jesus, hans som frier oss fra den kommende vrede.» Merk, her står ikke: «fra den kommende trengsel», men «fra den kommende vrede.» Det er merkelig at åndelige menn som taler og skriver om de siste ting og Jesu gjenkømt, ikke kan skjelle mellom «trengsler» og «Guds vredes domme.» Stadigvekk brukes i denne forbindelse «den antikristelige trengsel». Hvor står det ord? Det finns ihvert tilfelle ikke i bibelen. Men når man bruker selvlagede uttrykk istedetfor å tale som Guds ord taler, så opstår der alltid forvirring, således også her. Bibelen taler om «veer» som skal gå over verden, om «Guds vrede», om «hevnsens dag» og om «Guds domme», men ikke et ord om «antikristelig trengsel.»

De veer og domme som skal gå over verden er åv en hel annen art enn de trengsler som menigheten gjennomgår i nådtidens husholdning. Trengselen lutrer og renser Guds menighet og gjør den skikkert til å herliggjøre Jesus i løvsang, tale og liv. Under Guds domme forherder menneskene sig. Tenk bare på Farao i Egypten. Når Guds vredes syv skåler blir tømt over jorden, (Ap. 16) tales der ikke om trengsler, men om plager. Der er ikke tale om lidelse for Jesu navns skyld, men der tales om pine. Der står: «og de omvendte sig ikke fra sine gjerninger.» Dette gjentas flere ganger. Se dog her motsetningen mellom Guds menighet, som i trengselen

lovsynger Gud og herliggjør Jesus, og de frafalne, som under Guds vredes skåler spotter Gud. Guds domme innebar tilintetgjørelse og som endemål bortkastelse og evig straff over djvelen og hans engle tillike med alle som har forenet sig med ham.

Guds menighet skal dog ikke inn under disse domme. Menigheten skal jo være med å domme verden. At menigheten vil bli tatt bort fra jorden for «syndens menneske», «fortapelsens sønn», eller som han i Ap. 13 kalles «dyret fra jordens», kan trede frem og igjennem all satans makt utøve sitt hververk iblandt menneskene, er sikkert hevet over enhver tvil. Guds menighet skal ikke forventes «dyret» den personifiserte «løgner»; heller ikke skal vi gå og vente på at Guds vredesskåler skal uttommes over jorden. Nei, vi forventer Kristus, Guds sønn fra himmelen. Likesom Guds engler førte Lot ut av Sodoma før Guds vrede og tilintetgjørelsens dom gikk over staden, således vil også Kristus ta sin menighet bort fra jorden før Guds dommer går over verden og den gudløse slekt som blir tilbake efter menighetens bortrykkelse.

Guds våkne menighet venter dag og natt efter å høre overvangelens røst og Guds basun lyde. Da skal vi som lever, i et øieblikk forvandles og bli iført et legeme som er utenfor tyngdeloven, så vi kan løftes op i skyene og møte ærens drott, vår dyrebare frelser og velsignede forløser.

Kjærligheten kold.

(Innsendt).

For di uretferdigheten tar overhand skal kjærligheten bli kald hos de fleste. Vi ser at uretferdigheten i verden er grusom. Men det er ikke verdens uretferdighet det tales om i Matt. 24, 12. 17 der er skrevet, der finnes ikke en retterdigg, enn ikke en. Heller ikke blir det anerkjent noen annen kjærlighet enn Jesu Kristi kjærlighet. Altså er det uretferdigheten blant de troende her tales om, å det så meget mer som de sier de kjenner ham, men tornekter ham med sine gjerninger. Den som sier at han blir i ham, han er også skyldig å vandre således som han vandret. Enhver uretferdigg er synd. Hvad du sier skal du og høste, det er en lov som ingen kan rygge. Uretferdigheten sammen med uren lære blandt de troende, gjør at kjærligheten blir kald hos mange. Hvad hjelper det så om man taler med menneskers eller englers tunge, når selve drivkraften er borte, Kristi kjærlighet som tvinger oss?

Tenk om folk var så forstandige i denne siste vanskelige tid, at de av hjertet bad om visdom og kjærlighet? Ti kjærligheten er langmodig, velvillig, bærer ikke avind, brammer ikke, opbleses ikke, den gjør intet usømmelig o. s. v. Ber vi av hjertet om denne gave, kan vi være sikker på å få den. En skader ikke oss selv, heller ikke andre.

Enskjønt alle nådegaver skulde finnes i menigheten til pris for ham som gav den, ikke til pris for dem som mottok gaven. Men er kjærligheten først utost i hjertet den gjør intet usømmelig. Og å en overmåte viktig ting er dette: I en hver sak å søke skriften. Ti den hele skrift er innblest av Gud, er nyttig til lærdom overbevissning, rettelse, optuktelse og rettferdighet. Her ligger nok største feilen f. eks. i menigheten. Der er mange mange steder i skriften, som omtaler forholdet der. Et av stedene er 1. Tim. 3. kap., særlig 15. vers. At du kan vite hvorledes man bør ferdes i Guds hus. Som er den levende Guds menighet, sannhetens støtte og grunnvoll. Les hele kap. Likeledes 5. kap. 17—21. De eldste som ha vært gode forstandere, skal aktes dobbelt ære verd, mest de som arbeider i tale og lære. Ti skriften sier, at du skal ikke binde munnen på en som tersker, og en arbeider er sin lønn verd.

Paulus sier 1. kor. 9, 11. Har vi sået for eder de åndelige goder, er det da noe stort om vi høster eders timelige goder? Vi ser i Ap. 5 hvilken stilling de eldste i himlen innehar, menneskers som priser Lammet fordi de er kjøpt fra jorden med Lammets blod. Slik er det dessverre ikke alltid med de eldste her på jord. Vi ser at Paulus fikk mange fiender fordi han så dem sannheten, han fant ikke engang rum i deres lande, men allikevel vek ikke Paulus et øieblikk tilbake, men forkynte hele Guds råd til frelse på ethvert sted. Undertiden ser vi også hos oss at eldste virkelig lærere, som har vært forbilleder for de troende i tale, i ferd, i kjærlighet, i tro, i renhet) uten videre blir satt på porten og andre mindre duelige, innsatt i steden, slike som viser sig ikke å være stillingen voksen. Og så blir det uorden og urede, bann i leiren. Fordum satte Gud i menigheten lærere o. s. v. Apostolene var hårfint nøie når det gjaldt den levende Guds menighet, t. eks. stedfortredere for Judas, hjertebønn, loddrekning, merk også Ap. gj. 6 ved valget av de som skulde tjene ved bordene. Men så hadde også Guds ord veldig fremgang og fikk makt. Og tallet på disiplene økedes storlig! Og en stor mengde av prestene blev lydigg mot sannheten. Øiner du litt av ansvaret for Guds menighet, så fjern uretferdigheten. Ydmygg dig under Guds veldig hånd. I sin tid skal han opføre dig. Giv akt på dig selv og på læren, og bli ved dermed, så skal du frelse både dig selv og de som hører dig. Dommen begynner med Guds hus — blir den rettferdige neppe frelst hvordan går det da med den ugudelige?

For et veldig ansvar. Her gjelder det å ta Guds fulle rustning på og stå ombundne om lenderne med sannhet. Ennu en ting som er lite aktet på: Kvinnens stilling både i hjem og menighet. Ordet lyder klart. Paulus, Kristi utvalgte tjener, tillater ikke kvinnen å være mennens herre. Underdanig være mannen herre. Underdanighetstegnet på kvinnen skulde jo være det lange hår. I mange tilfeller blir jo dette tegn avklippet. Dersom det ikke blir påaktet som Guds ord, så blir det heller ikke

DE YNGRES SPALTE

HVORFOR APNER DU IKKE DØREN?
Den nye kalænderen hang på veggen med en vignett som forestilte Jesus stående utenfor en dør og bankte på. Husets eneste barn, lille Erik, stod og så på billedet da hans far kom inn.
Far, så han, hvem er det?
Men faren svarte ikke.
Si mig da hvem det er? bad han ennu ivrigere.
Naturligvis en mann, kom det endelig til svar.
Men hvad for en mann, far? Hvad heter han? og hvad gjør han?
Det er Jesus, som banker på en dør. Kan du ikke se det?
Hvor lenge har han stått der og banket, far?
Det vet jeg ikke.
Hvor lenge kommer han til å stå der? Og hvorfor banker han på, far?
Naturligvis for å komme inn, led det vrantne svar.
Men hvorfor åpner da de ikke? led neste spørsmål.
Det vet jeg ikke, kom det nu til svar, og denne gang i en litt mer dempet tone.
Nu sattes maten på bordet. Faren var glad over avbrytelsen og begynte straks å spise i håp om at samtalen nu skulde være slutt.

DE YNGRES SPALTE
«Det lille barn bankte på døren til døren på veggen, og Jesus bankte på døren og sa: «Hør, jeg vil inn og se på den — vilde ikke du også ha gjort det, far?»
Da den lille gutten var gått til sengs og hadde sovnet, så faren til sin kusine: Jeg kan ikke la være å tenke på Eriks spørsmål: Hvorfor åpner du ikke?
«Heller ikke jeg kan glemme det, svarte moren. Det siste han sa før han sovnet, var dette: A, om de hadde sluppet ham inn!»
Den kvelden begynte både far og mor i dette hjem å forstå at Jesus banket på deres hjertedør. Og de slapp ham inn.
ET UVENTET SVAR
En skotsk predikant forteller at en av hans kolleger skulde tale for barna en søndag formiddag, og at han blandt annet sammenlignet sig selv og menigheten med en hyrde og en fårehjord med små lam og får.
«Nuvel», sa han, «kan noen av dere si mig hvad en hyrde gjør for fårene?»
«Og kom et hav av bender, og da han valgte en av de forreste, sa han: «Kan du si mig hvad hyrden gjør for fårene?»
«Han klipper dem», svarte gutten, under forsamlingsens smil.

paaktet med hjertet. Klipp det ut av avisen i kesom haret.
Urettferdigheten på alle hold gjør at kjærligheten blir kald hos oss de fleste. Men de som følger Lammets hvort det går, vandrer sommelig. Ti dette er kjærligheten til Gud at vi holder hans bud, og hans bud er ikke tunge. Her tales ikke om budene som blev gitt ved Moses. Ti de budene kan intet menneske holde uten de som er døde fra loven ved Kristi legeme. Og når det står at den som bryter en av mine minste bud og lærer menneskene slik, skal kalles liten i himmelens rike. Men den som holder dem og lærer således skal kalles stor. Her er heller ikke ment de 10 bud. Ti lovbrudd er synd. Og ingen som farer med sygghet og løgn skal arve Guds rike. Nei her gjelder det og ta Guds ords forskrifter for sig som er skrevet for at vi skal holde dem nøie.

La oss derfor si oss løs fra alle skammelige snikveie og ikke fare frem med list, heller ikke forfalske Guds ord, men å kunngjøre hele sannheten. I Kol. 3, 25 står: Ti den som gjør urett skal få igjen den urett han gjorde, og det gjøres ikke forskjell på folk.

Skjult synd.

Synd, som ikke er bekjent, forårsaker alltid åndelig tilbakegang. Når vi har syndet, er der i oss en lyst til å gjøre som Adam og Eva gjorde, da de skjulte sig. I stedet for å ha et åpent hjerte får vi nu et tillukket hjerte, blikket blir sky og stemmen klangløs. Og om synden ikke hurtigg bekjennes og avlegges, vil — for å bruke et bilde — revnen i instrumentet bli stadig større og tonene derfor mere og mere uklare.
Vennskap med verden under dens forskjellige former er en annen årsak til åndelig tilbakegang. Likeledes vil det å være ulydig

mot en eller annen befaling vi har fått, snart gjøre den åndelig sterke svak. Om blott alle kristne ser et eller annet bud de har mottatt av frelseren overhørig — om disse vilde våge å lyde, vil den største vekkeise vi noen sinne har oplevet bryte frem.

F. B. Meyer.

Bøker.

Skygger og solgløtt.
Koresets Seiers forlag.
Boken er skrevet av 12 misjonærer og samlet og redigert av br. Willy Rudolph som selv har vært i Kina som misjonær. Den inneholder flere korte, men innholdsrike og interessante fortellinger fra arbeidet i Kina. Jeg var trett og utslitt efter en nok så strevsom tur og reiste hjemover med toget da jeg begynte å lese den. Jeg hadde bladet litt i den før og sett litt her og der, men nu da jeg leste i sammenheng, glemte jeg trettheten og vev revet meg av dens tungstenne innhold slik at jeg holdt på til den var lest helt ut. Dens innhold er et bevis på at evangeliet gjør underverker hvor det kommer frem. I mitt hjerte virket disse enkle lirketremme beretninger en taknemlighet over Guds oras herlige kraft og evne til å omforme menneskehjertet og liv. Det kunde være tristende å nevne enkelte ting der, men hvis du ønsker å vite noe om de torterdelige lidelser og plager som de stakkels kinesere må oppleve i denne tid av røvere og annet, så les den selv og den vil sikkert åpne dine øine for nødvendigheten av å bringe dem det eneste som kan hjelpe. Guds ord. Pris kr. 2.25 heftet og innb. kr. 3.00.
G. Iversen.

«Glommen»s trykkeri, Sarpsborg.

NUMMER 1

M

Kjære ven Fred!
«Tenk her Gud at vi bud, og til for der Gud så.»

Det virke betrakte på Kina innlån leferdige her samlet de lastegle befors opkjørte veer hundreder å brydd sig s de dem. Pa ge fordynt toiet består par tykke e en vogn so en eller fle dyr. Det talende, i kommer fra så kvalde ma det skulde gliede over kjenner v Mesters v signede t sitt utsp verk fra uvilkarli ken und får vært hos ter her dag var møter

Nasjo
frem
Til al
miste
fører
uten
til en
nenf
en ti
digh
Dom
at G
si: a
gud
som
ede
må
oss
lig
gu
be
vil
os
bi
17